

Plnění, poskytnuté na základě pravomocného rozhodnutí

Plnění, poskytnuté v souladu s povinností uloženou v pravomocném rozhodnutí příslušného státního orgánu, není plněním bez právního důvodu nebo plněním z důvodu, jenž následně odpadl, a to až do chvíle, kdy bude toto pravomocné rozhodnutí případně zrušeno pro to, že nárok jednoho z účastníků vůči dalšímu účastníkovi neměl oporu v hmotném právu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 28 Cdo 3033/2009, ze dne 20.1.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce Z. Š., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému, zastoupenému advokátem, o zaplacení částky 753.020,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Karviné pod sp. zn. 26 C 205/2006, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2008, č. j. 57 Co 545/2007 - 113, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2008, č. j. 57 Co 545/2007 - 113, se v části, v níž byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč s úrokem z prodlení za dobu od 1. 7. 2006 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den příslušného kalendářního pololetí za každé pololetí, v němž prodlení trvá, zvýšené o sedm procentních bodů, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a v akcesorických výrocích o náhradě nákladů řízení, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. Ve zbylé části se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 30. 3. 2007, č. j. 26 C 205/2006 - 64, rozhodl tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 703.020,- Kč s úroky z prodlení specifikovanými tamtéž (výrok I.), zamítl žalobu v té části, v níž se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč s úroky z prodlení specifikovanými tamtéž (výrok II.), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně (výrok III.).

Odvolací soud k odvolání žalovaného i žalobce rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil (výrok I.), ve výroku II. jej změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč společně s úrokem z prodlení (výrok II.), změnil výrok III. rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení odvolacího (výrok III.).

Odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně správně provedl navržené důkazy a následně učinil správná skutková zjištění. Ztotožnil se i s právními závěry soudu prvního stupně ohledně posouzení nároku žalobce na zaplacení částky 703.020,- Kč s příslušenstvím. Tyto závěry vycházejí z aplikace § 451 odst. 1 a 2 a § 456 věty první zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“). Uvedenou částku převzal žalovaný od žalobce dne 22. 10. 2004 v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání, která měla řešit spornou otázku vlastnického práva k pozemkům parc. č. 2360/1 a parc. č. 2361, k. ú. K. - m. (dále též „předmětné nemovitosti“), a finanční nároky žalovaného jako poškozeného trestným činem, který spáchal žalobce. Nejednalo se o plnění z titulu náhrady škody dle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 To

973/2003 - 231, jímž byl žalobce shledán vinným z trestného činu podvodu, kterého se dopustil tím, že dne 31. 1. 2001 využil krátkozrakosti žalovaného a pod nepravdivou záminkou mu předložil k podpisu kupní smlouvu ze dne 29. 1. 2001 na prodej předmětných nemovitostí a následně podal návrh na vklad svého vlastnického práva do katastru nemovitostí, čímž se ke dni 7. 2. 2001 stal jejich vlastníkem. V témže rozsudku byl žalovaný shledán povinným zaplatit žalovanému jako poškozenému náhradu škody ve výši 803.020,- Kč. Vůle žalobce plnit žalovanému byla zjevně podmíněna uzavřením této dohody o narovnání, která je ovšem absolutně neplatným právním úkonem, jak již dříve vyjádřil Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku č. j. 57 Co 180/2006 - 79, jímž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Karviné, č. j. 18 C 293/2004 - 64, a bylo určeno, že žalovaný je vlastníkem předmětných nemovitostí. To z toho důvodu, že uzavření smlouvy ze dne 29. 1. 2001 bylo ze strany žalobce trestným činem, a bylo tedy neplatným právním úkonem, což nebylo možno napravit prohlášením účastníků smlouvy formou dohody o narovnání. Za situace, kdy na žalobce nepřešlo vlastnické právo k předmětným nemovitostem ani na základě kupní smlouvy ze dne 29. 1. 2001, ani na základě dohody o narovnání ze dne 22. 10. 2004, je závěr okresního soudu, že podle § 451 odst. 2 obč. zák. je žalovaný povinen vrátit žalobci částku 703.020,- Kč, jakožto plnění z neplatného právního úkonu, správný.

Co se týče žalobou nárokové částky 50.000,- Kč, souhlasil odvolací soud se závěrem soudu prvního stupně, že se nemohlo ze strany žalobce jednat o plnění na náhradu škody způsobené trestným činem žalobce popsaným v předchozím odstavci. Nemohlo se jednat ani o plnění z titulu dohody o narovnání, jelikož k předání uvedené částky došlo dva a půl měsíce přede dnem uzavření této dohody. Přestože zde existuje pravomocný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla žalobci uložena povinnost nahradit žalovanému škodu za nemovitosti zcizené podvodným jednáním, došlo na základě dalšího pravomocného soudního rozhodnutí k určení, že žalovaný je vlastníkem předmětných nemovitostí, na základě čehož došlo k opětovnému zápisu výlučného vlastnického práva žalovaného k nemovitostem. Tato skutečnost znamená zánik hmotně právního nároku žalovaného - dříve poškozeného - na náhradu škody. Plněním částky 50.000,- Kč ze strany žalobce na nárok žalovaného na náhradu škody poté, co došlo k navrácení vlastnického práva žalovaného k předmětným nemovitostem, se stalo bezdůvodným obohacením na straně žalovaného. To proto, že důvod plnění odpadl.

Odvolací soud se zcela ztotožnil s právními závěry soudu prvního stupně vztahujícími se k námitce započtení, již vnesl žalovaný, a to ve vztahu k celému žalobcem uplatněnému nároku, že se ze strany žalovaného jedná o výkon práva v rozporu s dobrými mravy podle § 3 odst. 1 obč. zák.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, přičemž jeho přípustnost ve vztahu k výroku I. dovozuje z § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a ve vztahu k výroku II z § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Rozhodnutí podle názoru žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Rozsudek o určení vlastnického práva má pouze deklaratorní účinky, a proto není právní skutečností, která by působila právní následky v podobě vzniku nebo zániku právního vztahu, a tudíž nemůže způsobit ani neúčinnost adhezního výroku o náhradě škody z trestního rozsudku. Uvedená právní otázka nebyla doposud rozhodovací praxí odvolacího soudu dotčena, z čehož žalovaný dovozuje, že tato otázka má zásadní právní význam. Po skutkové stránce je pak lhostejno, zda žalobce plnil na trestní rozsudek nebo na neplatnou dohodu o narovnání. Pokud totiž žalobce plnil na trestní rozsudek, pak zde byl právní titul plnění, a nemůže se tak jednat o bezdůvodné obohacení. Za nesprávný též žalovaný považuje závěr soudů obou stupňů, že námitka započtení je v rozporu s dobrými mravy. Pro úplnost žalovaný zdůrazňuje, že si je vědom finální neudržitelnosti stavu, kdy jednak přijal plnění na náhradu škody, a jednak byl určen za vlastníka předmětných nemovitostí. Má však za to, že požadavek žalobce je předčasný. Žalobce nejdříve musí dosáhnout zrušení trestního rozsudku v adhezním výroku a teprve poté může požadovat vrácení finančního plnění. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší soud

napadený rozsudek jakož i rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil posledně jmenovanému soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal, aby Nejvyšší soud rozhodl o odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož žalobce již činí kroky k vymožení přiznané pohledávky v exekučním řízení a hodlá postihnout pozemky žalovaného, vůči nimž se dopustil podvodného jednání.

Žalobce ve svém vyjádření k dovolání uvedl, že napadený rozsudek, tak jako i rozsudek soudu prvního stupně, považuje za správný. Domnívá se, že podané dovolání neřeší vyjasnění si vztahů mezi žalobcem a žalovaným, ale bylo podáno pouze z důvodu oddálení vrácení bezdůvodného obohacení. Lze souhlasit se žalovaným, že výrok trestního rozsudku v adhezním řízení nebyl správný. Žalobce se tedy může formou mimořádného opravného prostředku domáhat zrušení příslušného výroku o náhradě škody, ale dle jeho názoru je zbytečné zatěžovat soudy další žalobou. Žalobce nesouhlasí ani se žádostí žalovaného o odklad vykonatelnosti napadeného rozsudku. Navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání žalovaného odmítl.

Jak zjistil Nejvyšší soud jakožto soud dovolací (§ 10a o. s. ř.), dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou, zastoupenou v souladu s § 241 odst. 1 o. s. ř. Lze se proto zabývat jeho přípustností.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

Přípustnost dovolání v té části, jež směřuje proti potvrzujícímu výroku I. napadeného rozhodnutí, lze dovodit jen při splnění podmínek stanovených v § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. ve spojení s odstavcem třetím téhož zákonného ustanovení. Přípustnost dovolání je tak obecně dána v těch případech, kdy dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí je ve věci samé po právní stránce zásadně významné. Podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo řeší-li tuto otázku v rozporu s hmotným právem.

Dovolací soud dospěl k závěru, že v této části je dovolání žalovaného nepřípustné, neboť soud odvolací na zjištěný skutkový stav aplikoval správný právní předpis a přiléhavě ho též vyložil.

Je zřejmé, že žalobce plnil částku 703.020,- Kč žalovanému na základě dohody o narovnání ze dne 22. 10. 2004, která byla soudem prvního stupně i soudem odvolacím shledána absolutně neplatnou pro neurčitost. Kterak uzavřel soud prvního stupně v současném řízení, částku 703.020,- Kč převzal žalovaný od žalobce v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání. Dle soudu prvního stupně se nejednalo o plnění z titulu náhrady škody dle pravomocného rozhodnutí trestního soudu.

Jestliže tedy žalobce plnil žalovanému uvedenou částku na základě absolutně neplatného právního úkonu, je nezpochybnitelné, že tak došlo ke vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného, neboť přijal plnění z neplatného právního úkonu (§ 451 odst. 2 obč. zák.). Toto bezdůvodné obohacení musí žalovaný žalobci vydat (§ 451 odst. 1 obč. zák.).

Dovolací soud též souhlasí se závěrem odvolacího soudu resp. soudu prvního stupně, že uplatnění námítky započtení ze strany žalovaného lze posoudit jako výkon práva v rozporu s dobrými mravy. Dovolací soud připomíná, že oprávnění aplikovat ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. o zákazu výkonu práva v rozporu s dobrými mravy (resp. přezkum správnosti jeho aplikace) by mělo náležet převažující měrou soudům nižších instancí. Dovolací soud by měl tuto právní otázku učinit předmětem svého přezkumu jen v případech zjevné nepřiměřenosti relevantních úvah soudů v nalézacím řízení (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 28 Cdo 1094/2004, veřejnosti dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz). Zásadní myšlenky

vedoucí oba soudy k výše uvedenému závěru nepovažuje dovolací soud za nepřiměřené či nepřiléhavé. Soud prvního stupně uvedl, že žalovaný si musí být vědom toho, že mu ve skutečnosti žádná škoda nevznikla, resp. nevznikla škoda ve výši hodnoty předmětných nemovitostí, jelikož tyto „nevyšly z jeho vlastnictví“. Žalovaný přijal v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání plnění ve výši 703.020,- Kč, platnost této dohody následně zpochybnil a poté se v novém řízení domohl určení svého vlastnického práva k předmětným pozemkům. Žalovaný si tak musí být vědom, že uplatněním námítky započtení by došlo ve skutečnosti k jeho obohacení. Tuto skutečnost potvrzuje žalovaný i v předmětném dovolání, když uvádí, že si je vědom „finální neudržitelnosti stavu“, kdy jednak přijal plnění na náhradu škody a jednak bylo určeno, že je vlastníkem předmětných nemovitostí.

Jelikož dovolání v této části nebylo shledáno přípustným, Nejvyšší soud je podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o. s. ř. jako nepřípustné odmítl.

Dovolání proti té části výroku rozsudku odvolacího soudu, v níž odvolací soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč s příslušenstvím specifikovaným tamtéž, je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť v tomto rozsahu směřuje dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, kterým bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé.

Je-li dovolání shledáno přípustným, zabývá se Nejvyšší soud z úřední povinnosti nejprve tím, zda řízení není postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Dovolatel však žádné vady řízení nenamítal a ze spisu se nepodávají, pročež se dovolací soud zabýval věcným řešením předmětného sporu.

Dovolací soud se zabýval právní otázkou, kterou ve svém dovolání žalovaný vymezil a kterou dovolací soud pokládal pro rozhodnutí v daném případě za podstatnou. Jednalo se o otázku, zda mohlo dojít ke vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného, jestliže mu žalobce plnil na základě pravomocného a dosud nezrušeného výroku rozhodnutí soudu v trestním řízení o nároku poškozeného (žalovaného) na náhradu škody, a to v situaci, kdy ke vzniku škody podle práva hmotného nedošlo. Nutno předeslat, že dle skutkových zjištění soudů nižších stupňů došlo k zaplacení částky 50.000,- Kč před uzavřením výše uvedené, absolutně neplatné dohody o narovnání.

Dovolací soud považuje za přiléhavé odůvodnění soudů nižších stupňů, dle nichž ke vzniku škody na straně žalovaného v důsledku jednání žalobce nedošlo. Žalobce sice svým podvodným jednáním způsobil, že vlastnické právo k předmětným nemovitostem bylo v katastru nemovitostí zapsáno v jeho prospěch, avšak jelikož toto jednání bylo shledáno za rozporné se zákonem, byla smlouva, na jejímž základě mělo k převodu vlastnického práva dojít, shledána absolutně neplatnou a následně bylo pravomocným soudním rozhodnutím deklarováno, že vlastníkem těchto nemovitostí je žalovaný. Náhrada škody byla žalovanému v rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 To 973/2003 - 231, přiznána proto, že jeho majetek se vlivem podvodného jednání žalobce zmenšil o hodnotu předmětných nemovitostí. Jelikož ale žalobce vlastnické právo k těmto nemovitostem nikdy nenabyl a žalovaný vlastnické právo k nim v důsledku chování žalobce nepozbyl, ke vzniku škody na straně žalovaného v tomto ohledu nedošlo.

Dovolací soud nicméně konstatuje, že v souladu s jeho dosavadní rozhodovací praxí v daném případě stále existuje právní důvod, na jehož základě žalobce žalovanému finanční plnění ve výši 50.000,- Kč poskytl. Tímto důvodem je pravomocné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 To 973/2003 - 231.

Tento závěr je podpořen zněním následujících ustanovení a závěry dovozenými v judikatuře Nejvyššího soudu.

V § 489 obč. zák. je stanoveno, že „závazky vznikají z právních úkonů, zejména ze smluv, jakož i ze způsobené škody, z bezdůvodného obohacení nebo z jiných skutečností uvedených v zákoně.“

Podle § 451 odst. 1 obč. zák. „kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení „bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.“

Bezdůvodným obohacením se může stát též plnění přijaté na základě vykonatelného rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno. Domáhá-li se vrácení plnění ten, kdo plnil povinnost uloženou mu soudem (případně i jiným orgánem), závisí důvodnost jeho požadavku na tom, zda podle hmotného práva – tedy i bez rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno – plnil povinnost, kterou skutečně měl, či nikoliv. Zrušením rozhodnutí, podle něžž bylo plněno, dochází k bezdůvodnému obohacení jen v případě, že právní důvod tohoto plnění nespočíval v hmotném právu, tedy že podle hmotného práva zde povinnost neexistovala. Zrušením rozhodnutí tak odpadá právní důvod, a poskytnuté plnění se stává bezdůvodným obohacením (srov. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2008, str. 1181, dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 10. 2007, sp. zn. 28 Cdo 3113/2007, veřejnosti dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz).

Z uvedeného vyplývá, že spočíval-li právní důvod plnění v hmotném právu, pak trvá i v případě zrušení pravomocného a vykonatelného rozsudku, který ho deklaroval, a poskytnuté plnění bylo od počátku i nadále podloženo právním důvodem; nemůže proto být posuzováno jako bezdůvodné obohacení vzniklé plněním z právního důvodu, který odpadl. Jestliže však právní důvod pro plnění dán nebyl, a původní rozsudek tak byl nesprávný, spočívá právní důvod plnění jen ve vykonatelném soudním rozsudku; jeho zrušením do té doby existující právní důvod odpadá a dříve zaplacené plnění se stává bezdůvodným obohacením (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3810/2007, veřejnosti dostupný na internetových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz).

Z naposledy citovaného rozsudku Nejvyššího soudu výkladem a contrario nepochybně vyplývá závěr, že plnění poskytnuté v souladu s povinností uloženou v pravomocném rozhodnutí příslušného státního orgánu (v souzeném případě soudu) není plněním bez právního důvodu nebo plněním z důvodu, jenž následně odpadl, a to až do chvíle, kdy bude toto pravomocné soudní rozhodnutí případně zrušeno pro to, že nárok jednoho z účastníků (v daném případě žalovaného) vůči dalšímu účastníkovi (žalobci) neměl oporu v hmotném právu.

V těchto souvislostech se navíc jeví jako nezbytné připomenout, že soudy jsou obecně vázány předchozím (soudním) rozhodnutím o tom, že účastník řízení vznikla platební povinnost vůči jinému účastníkovi řízení. Tuto otázku si soud v dalším řízení nemůže odlišně posoudit ani jako otázku předběžnou. Nejvyšší soud již v minulosti konstatoval, že „ten, kdo byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno pravomocné rozhodnutí ukládající mu platební povinnost, je tímto výrokem vázán (§ 159 odst. 2 o. s. ř.), a nemůže proto v jiném řízení úspěšně uplatňovat nárok na vrácení částky zaplacené podle tohoto rozhodnutí s tvrzením, že ve skutečnosti žádnou platební povinnost neměl. Ani soud nemůže vycházet z jiného závěru o existenci či neexistenci nároku mezi týmiž účastníky, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto, a tuto otázku nemůže sám v jiném řízení znovu posuzovat ani jako otázku předběžnou“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2000, sp. zn. 25 Cdo 5/2000, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod. č. 48/2001, číslo sešitu 7, ročník 2001, veřejnosti přístupný na internetových stránkách Nejvyššího soudu, www.nsoud.cz).

K bezdůvodnému obohacení na úkor žalobce nedošlo, neboť právní důvod k plnění tu stále existuje. Žalobce nepochybně může žádat zrušení citovaného rozsudku v části, v níž mu byla uložena povinnost zaplatit žalovanému žalovanou částku jakožto náhradu škody, a to podle příslušných

ustanovení trestního práva procesního. Dosáhne-li tohoto zrušení, pak teprve tehdy dojde ke vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného. Žalovaný bude potom povinen toto bezdůvodné obohacení žalobci vydat.

K bezdůvodnému obohacení na úkor žalobce nedošlo, neboť právní důvod k plnění tu stále existuje. Žalobce nepochybně může žádat zrušení citovaného rozsudku v části, v níž mu byla uložena povinnost zaplatit žalovanému žalovanou částku jakožto náhradu škody, a to podle příslušných ustanovení trestního práva procesního. Dosáhne-li tohoto zrušení, pak teprve tehdy dojde ke vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného. Žalovaný bude potom povinen toto bezdůvodné obohacení žalobci vydat.

K bezdůvodnému obohacení na úkor žalobce nedošlo, neboť právní důvod k plnění tu stále existuje. Žalobce nepochybně může žádat zrušení citovaného rozsudku v části, v níž mu byla uložena povinnost zaplatit žalovanému žalovanou částku jakožto náhradu škody, a to podle příslušných ustanovení trestního práva procesního. Dosáhne-li tohoto zrušení, pak teprve tehdy dojde ke vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného. Žalovaný bude potom povinen toto bezdůvodné obohacení žalobci vydat.

Žalobci lze proto doporučit takový procesní postup, kdy dosáhne přerušení stávajícího soudního řízení ohledně své žalobní žádosti na vydání bezdůvodného obohacení a současně požádá o obnovu předchozího trestního řízení. Dosáhne-li žalobce obnovy trestního řízení a bude-li jeho žádost shledána důvodnou, trestní rozhodnutí v části ukládající mu zaplacení náhrady škody žalovanému bude zrušeno a žalobce bude moci pokračovat ve stávajícím soudním řízení, a to ohledně částky 50.000,- Kč.

Dovolací soud se z výše uvedených důvodů nemohl ztotožnit s právním závěrem soudu odvolacího, že na straně žalovaného došlo ke vzniku bezdůvodného obohacení na úkor žalobce přijetím plnění ve výši 50.000,- Kč v souladu s pravomocným a dosud nezrušeným rozhodnutím soudu v trestním řízení. Proto za postupu podle § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. zrušil napadený rozsudek ve výroku II., a to v části, v níž bylo rozhodnuto o uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč s úrokem z prodlení specifikovaným tamtéž.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)